

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1381/2018
21.12.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела фалсификовање новца у покушају из члана 168. став 1. у вези члана 19. ОКЗ и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 1208/18 од 27.11.2018. године и браниоца окривљеног АА адв. Светлане Текић, поднетим против правноснажних решења Вишег суда у Зрењанину 1Кв 369/18 од 12.09.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1137/18 од 02.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 21.12.2018. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

I УСВАЈА СЕ као основан захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 1208/18 од 27.11.2018. године, па се **ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажна решења Вишег суда у Зрењанину 1Кв 369/18 од 12.09.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1137/18 од 02.10.2018. године, тако што Врховни касациони суд **УТВРЂУЈЕ** да је наступила апсолутна застарелост извршења казне затвора у трајању од четири године, на коју је окривљени АА осуђен правноснажном пресудом Врховног суда Србије Кж1 1324/07 од 25.03.2008. године и иста се не може извршити.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Светлане Текић поднет против правноснажних решења Вишег суда у Зрењанину 1Кв 369/18 од 12.09.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1137/18 од 02.10.2018. године

Образложење

Решењем Вишег суда у Зрењанину 1Кв 369/18 од 12.09.2018. године, одбијен је захтев окривљеног АА за утврђивање застарелости извршења казне затвора изречене пресудом Окружног суда у Зрењанину К 77/03 од 29.08.2003. године, која је укинута пресудом Врховног суда Србије у Београду Кж1 168/04 од 17.11.2004. године, те пресудом Окружног суда у Зрењанину К 1/05 од 26.10.2006. године која је преиначена у погледу одлуке о казни пресудом Врховног суда Србије у Београду Кж1 1324/07 од 25.03.2008. године.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1137/18 од 02.10.2018. године, одбијена је као неоснована жалба окривљеног АА изјављена против решења Вишег суда у Зрењанину Кв 369/18 од 12.09.2018. године.

Против наведених правноснажних решења, захтеве за заштиту законитости поднели су:

- Републички јавни тужилац Ктз 1208/18 од 27.11.2018. године, због повреде закона из члана 485. став 1) тачка 1. у вези члана 107. став. 6. у вези става 1. и 2. у вези члана 105. тачка 5. Кривичног законика, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и утврди да је наступила застарелост извршења казне затвора у трајању од четири године и донесе решење о обустави извршења наведене казне.

- Бранилац окривљеног АА, адв. Светлана Текић, због повреде Закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев у смислу истакнутих навода.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоцу окривљеног АА, адв. Светлани Текић, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 1208/18 од 27.11.2018. године, је основан, док је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА адв. Светлане Текић, недозвољен.

Основано се у захеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца указује да је првостепени суд одбијањем захтева окривљеног да утврди наступање апсолутне застарелости извршења казне и другостепени суд који је потврдио првостепено решење, повредили кривични закон на штету окривљеног АА и то одредбе члана 107. став 6. у вези става 1. и 2. у вези члана 105. тачка 5. Кривичног законика.

Из списка предмета произилази да је пресудом Окружног суда у Зрењанину К 1/05 од 26.10.2006. године окривљени АА у одсуству оглашен кривим и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од пет година због кривичног дела фалсификовање новца у покушају из члана 168. став 1. у вези члана 19. ОКЗ и кривичног дела фалсификовање новца из члана 168. став 1. ОКЗ и кривичног дела фалсификовање исправе из члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ, а која пресуда је преиначена у погледу одлуке о казни пресудом Врховног суда Србије Кж1 1324/07 од 25.03.2008. године, на тај начин што је окривљени АА осуђен на јединствену казну затвора у трајању од четири године.

Правноснажним решењем Вишег суда у Зрењанину ЗКв 295/16 од 09.09.2016. године, дозвољено је понављање кривичног поступка и пресудом

Вишег суда у Зрењанину 2К 69/16 од 21.11.2016. године, окривљени АА оглашен је кривим и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од четири године због кривичног дела фалсификовање новца у покушају из члана 168. став 1. у вези члана 19. ОКЗ, кривичног дела фалсификовање новца из члана 168. став 1. ОКЗ и кривичног дела фалсификовање исправе из члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ, и одлучено да се сходно члану 50. ОКЗ окривљеном и време проведено у екстрадиционом притвору има урачунавати у изречену казну затвора и то од 02.02.2016. године до 26.02.2016. године као и време проведено у притвору до 05.10.2016. године, где је фактички остављена на снази раније донета пресуда Врховног суда Србије Кж1 1324/07 од 25.03.2008. године.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 166/17 од 14.02.2017. године, усвојена је жалба браниоца окривљеног АА и преиначена пресуда Вишег суда у Зрењанину 2К 69/16 од 21.11.2016. године у погледу одлуке о кривичној санкцији на тај начин што се окривљеном у јединствену казну затвора у трајању од четири године урачунава и време проведено на издржавању казне затвора по пресуди Окружног суда у Зрењанину К 1/05 од 26.10.2006. године од 26.02.2016. године до 05.10.2016. године док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована, а у непреиначеном делу пресуда потврђена.

Према ставу првостепеног и другостепеног суда, у побијаним решењима, рок застарелости извршења казне почиње да тече од дана када је пресуда Вишег суда у Зрењанину К 69/16 од 21.11.2016. године постала правноснажна, то јест од дана 14.02.2017. године, те по ставу првостепеног и другостепеног суда у конкретном случају се не ради о застарелости извршења казне у смислу члана 107. став 6. ЗКП.

По оцени Врховног касационог суда, овакво становиште нижестепених судова је погрешно, јер у кривичном поступку у коме је суђено у одсуству окривљеног и у коме дође до понављања кривичног поступка, па се ранија пресуда у целисти одржи на снази (што је у конкретној ситуацији случај), рок застарелости извршења казне почиње да тече од дана када је та првобитна пресуда постала правноснажна, а не од дана правноснажности пресуде донете у поновљеном поступку, јер конкретном пресудом наставио се континуитет раније донете правноснажне пресуде, имајући у виду да је казна изречена окривљеном у поновљеном поступку по ванредном правном леку остала иста, а ток застарелости се свакако рачуна од раније правноснажне пресуде (члана 107. став 2. КЗ).

Према одредби члана 107. став 1. КЗ, застарелост извршења казне почиње да тече од дана када је пресуда којом је казна изречена постала правноснажна. У конкретном случају, казна затвора окривљеном АА, изречена је пресудом Врховног суда Србије Кж1 1324/07 од 25.03.2008. године, па се рок застарелости извршења казне мора рачунати од дана правноснажности те пресуде.

Како се, у конкретном случају, сходно одредби члана 105. тачка 5. изречена казна не може извршити кад протекне пет година од осуде на казну затвора преко три године, и како, сходно одредби члана 107. став 6. КЗ застарелост извршења казне настаје у сваком случају када протекне двоструко време које се по закону тражи за застарелост извршења казне, то је дана 25.03.2018. године

наступила апсолутна застарелост извршења казне затвора у трајању од четири године на коју је окривљени АА осуђен пресудом Врховног суда Србије Кж1 1324/07 од 25.03.2008. године.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд је усвојио захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца и утврдио да је правноснажним решењима Вишег суда у Зрењанину 1Кв 369/18 од 12.09.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1137/18 од 02.10.2018. године, повређен кривични закон, члан 107. став 6. у вези става 1. и 2. у вези члана 105. тачка 5. КЗ на штету окривљеног АА, преиначио наведена решења и утврдио да је наступила апсолутна застарелост извршења казне затвора, те се иста не може извршити.

Са изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана 492. став 1. ЗКП одлучио као у изреци I пресуде.

Захтевом за заштиту законитости бранилац окривљеног АА, адв. Светлана Текић, истиче да је доношење побијаних решења учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због којих повреда је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено.

Међутим у захтеву за заштиту законитости, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, не одређује се о ком се доказу ради, због чега га подносилац захтева сматра недозвољеним и на коме се по одредбама овог законика не може заснивати одлука суда, а у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, која је одредба материјалне природе и прописује да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, дакле односи се на повреде кривичног закона у односу на кривично дело а захтевом се образлаже извршење казне, па се овим указује на разлоге због којих у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Такође захтевом браниоца окривљеног АА адв. Светлане Текић, захтевом за заштиту законитости поднет је и због повреде одредаба из члана 438. став 2. тачка 2), члана 437. тачка 1) и тачка 2) ЗКП, које повреде нису предвиђене као дозвољен законски разлог за подношење овог вандредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Са изнетих разлога, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци под II пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић